

תפ (תל אביב) 42672-08-23 - מדינת ישראל נ' בועז קטרון - בעצמו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 42672-08-23 - מדינת ישראל נ' בועז קטרון - בעצמו מחוזי תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 42672-08-23

מדינת ישראל

נגד

בועז קטרון - בעצמו

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו - יפו

[27.01.2026]

לפני כב' השופטת שרית זמיר

ע"י ב"כ עו"ד רות ברקלי דאל

החלטה

לפני בקשת הנאשם לפי סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן:

"הסד"פ";) ובה נטען כי לאחר שנשמעה פרשת התביעה במלואה, לא הוכחה אשמתו במיוחס לו בכתב

האישום, אף לכאורה, ועל כן מן הדין להורות על זיכוי או למצער להורות על מחיקת האישום במתכונתו הנוכחית.

כתב האישום

ביום 17.8.23 הוגש כתב אישום נגד הנאשם כתב אישום אשר, בתמצית, ייחס לו הצתה של משאית הובלה (להלן:

"המשאית") שחנתה בסמוך לבניין המגורים בו התגורר, וזאת לאחר שהגיעה למקום על מנת לפנות את תכולת דירתו,

כחלק ממימוש צו פינוי שניתן כנגדו במסגרת הליך הוצאה לפועל. לצד המשאית חנתה ניידת משטרה ובסמוך להם

מגרש משחקים של בית ספר. לפי האמור בכתב האישום, ביום 9.8.23, בשעה 08:40 לערך, הגיח הנאשם והתקרב

למשאית כשהוא מצויד בשקית ובה חומר בעירה, פתח את דלת הנהג, שילח, במזיד, אש בתא מושב הנהג במשאית

ונמלט מהמקום. המשאית הוצתה וניזוקה קשות וכן ניזוקו שלוש עגלות אשפה עירוניות שניצבו בסמוך לה על

המדרכה.

ביום 28.10.25 הגישה המאשימה כתב אישום מתוקן, לאחר שהתרתי לה לתקן את כתב האישום על דרך של הוספת

עדי תביעה, וזאת לאחר דיון מקיף שהתקיים בבקשת המאשימה לתיקון כתב האישום, כשבסיומו כאמור נעתרתי

לבקשתה במלואה (יוער כי למעט בעניינו של עד אחד, הסכים הנאשם לתיקון המבוקש- ראו פרוטוקול הדיון והחלטתי

מיום 28.10.25).

טענות הצדדים

הנאשם טוען כי לאחר שנשמעה פרשת התביעה במלואה לא עלה בידי המאשימה להוכיח, אף לכאורה, את אשמתו. לטענתו, ראיות התביעה חסרות בצורה משמעותית עד כדי שלא ניתן להגיע למסקנה, אף לכאורית, כמשמעותה בסעיף 158 לחסד"פ, כי הוא האדם שהצית את המשאית.

לדבריו אין כל ראיה פורנזית שקושרת אותו להצתה (לא נמצאה טביעת אצבע הקושרת אותו להצתה ולא נמצאו שירי דלק על בגדיו).

כמו כן, לטענתו, הסרטונים שהוצגו במהלך פרשת התביעה מבניין הסמוך למקום ההצתה אינם קבילים מאחר ואין כל ערובה באשר לאוטנטיות שלהם, זאת כיוון שלא הורדו על-ידי המשטרה ישירות מה-DVR של המצלמות אלא הורדו והועברו למשטרה על-ידי העדה שרית חיה גבאי שזיהמה אותם בדרך.

בנוסף טוען הנאשם כי בסרטונים שהוצגו, במסגרת פרשת התביעה, לא ניתן לראות שני פרטי זיהוי בולטים שהיו על גופו במועד ההצתה: האחד, תחבושת גדולה לבנה בצד ימין של צווארו; והשני, קעקוע ברגלו השמאלית.

עוד טוען הנאשם כי התיק סובל ממחדלי חקירה מהותיים. כך, לטענתו לא נבדק מיקומו המדויק של הנאשם במועד ההצתה ובכך לא נשללה טענת אליבי שהעלה; לא הורדו מצלמות אבטחה נוספות מאזור ההצתה, דבר שיכול היה לחזק או להחליש את זיהויו כמבצע ההצתה והיה תורם להתוויית מסלול הילוכו המדויק של המצית; ולא נבדקו איכונים של מכשיר הטלפון הנייד שנתפס ברשותו בעת מעצרו.

טענה נוספת שהעלה הנאשם במסגרת בקשתו נוגעת למסלול התנועה של המצית. בתוך כך נטען כי עדויות עדי התביעה השונים שהעידו לגבי מיקומו ומסלול הילוכה של הדמות החשודה בהצתה אינן מתיישבות האחת עם רעותה, ולמעשה יכולות להעיד על טעות בזיהוי ובלבול מצד אותם עדים בין עוברי אורח שונים ברחוב.

נוכח כל האמור טען הנאשם כי לאחר שנשמעה פרשת התביעה, המאשימה לא הצליחה להצביע על מסלול תנועה ברור וקוהרנטי של מצית המשאית.

מנגד, המאשימה טענה כי הסרטונים שהוצגו במהלך פרשת התביעה משתלבות עם עדויות עדי התביעה ומובילות למסקנה כי הנאשם הוא זה שהצית את המשאית. המאשימה הפנתה לסרטונים מבניין המגורים הסמוך למקום ההצתה, לעדויות השוטרים שהעידו ולסרטון שצילמה העדה טלי סיבוני. לטענת המאשימה, מהסרטונים ומהעדויות ניתן ללמוד כי פרטי הלבוש שלבש האדם שהצית את המשאית תואמים לפרטי הלבוש שלבש הנאשם בעת מעצרו.

זאת ועוד, המאשימה הפנתה לעדות השוטר פבלו אסטובנין שנכח במשרד בעת הפגישה בין השוטר רווח לנאשם, יום לפני אירוע ההצתה, ששמע כי הנאשם אומר שפינויו מהדירה "לא יעבור בשקט".

המאשימה הפנתה גם לעדותו של העד מרדכי מורן, חוקר השריפות, שכתב חוות דעת מומחה בה נקבע כי המשאית הוצתה. המאשימה הפנתה לכך שהעד עמד על ממצאי חוות הדעת והסביר כי שריפת המשאית לא יכולה הייתה להיגרם מכל מקור אחר, זולת הצתה (כגון תקלה במנוע המשאית או תקלה בסוללה של מכשיר חשמלי שהיה בתא הנהג).

זאת ועוד, לטענת המאשימה גרסאות הנאשם במשטרה סותרות חזיתית את טענת האליבי שלו לפיה בעת הצתת המשאית היה יחד עם בתו בגלידה "גולדה".

המאשימה הפנתה להלכה הנוהגת בדבר הרף הראייתי הנדרש, בהתאם לסעיף 158 לחסד"פ, שהינו נמוך ביותר. בכל הנוגע לטענות שטען הנאשם ביחס לקבילות הסרטונים, טענה כי המגמה בפסיקה, ביחס לחומרים מצולמים, היא לעסוק בשאלות של משקל ולא של קבילות, ומכל מקום דינן של טענות מסוג זה להתברר בשלב מאוחר יותר בהליך הפלילי.

דיון והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

על-פי ההלכה הפסוקה הרף הראייתי הנדרש מהמאשימה כדי לצלוח את המשוכה של סעיף 158 לחסד"פ הינו רף נמוך במיוחד. הפסיקה קבעה כי די בכך שהתביעה הביאה ראיות בסיסיות, ואף דלות, לאשמתו של הנאשם בכדי לדחות טענת "אין להשיב לאשמה". זאת ועוד, נפסק כי בשלב זה אין בית המשפט נדרש למבחני מהימנות, אלא במקרים נדירים שבהם חוסר המהימנות זועק מן הראיה ונוטל ממנה לחלוטין את כוחה. ההלכה הנוהגת הינה שלצורך שלב דיוני זה, די לה למאשימה כי הוצגו ראיות לכאורה ליסודותיו המרכזיים של האישום. וכך נפסק בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון, פ"ד לב(1) 170, 178-179 (1977):

"בית-המשפט לא יטה אופן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן אפשר הרשעה על אתר, אלא ... ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם. לענין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן מן הראוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור ... אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולעררך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום..."

זאת ועוד, בבש"פ 825/98 מדינת ישראל נ' דחלה, פ"ד נב(1) 625, 629-630 (1998), נקבע:

"לעניינה של "ראיה לכאורה" בקשר לטענה של "אין להשיב לאשמה", המבחן הוא מבחן "חיצוני" של ראיות התביעה "על פניהן", בלי ליתן את הדעת לשיקולי מהימנות ומשקל פרט למקרים נדירים, שבהם חוסר המהימנות זועק מן הראיה ונוטל ממנה לחלוטין את כוחה בתור שכזאת. ואילו לעניינה של "ראיה מספקת" לביסוסה של הרשעה, עומדים שיקולי מהימנות ומשקל בראש מעייניו של בית-המשפט; כאשר על-פי טיבו, המדובר במבחן "פנימי" היורד ליכולת לסמוך על הראיות מימצא מרשיע..."

ומן הכלל אל הפרט

לענין עצם ההצתה הרי שבעניין זה הציגה המאשימה ראיות במהלך פרשת התביעה, הכוללות את עדותו של העד מרכזי מורן, מנהל חקירות שריפות במחוז דן של רשות הכבאות וההצלה, אשר העיד על חוות דעת המומחה שכתב בענין הצתת המשאית (ת/26) וסרטונים שונים המתעדים את התפרצות האש במשאית.

בחוות הדעת האמורה נקבע, באופן חד משמעי, כי המשאית הוצתה (ראו ת/26, עמוד 3 סעיף 5). בעדותו בבית המשפט חזר העד על מסקנתו זו במהלך חקירתו הראשית (פרוטוקול עמוד 226, שורות 11-13), ועמד על מסקנה זו גם במהלך החקירה הנגדית של הנאשם, תוך שהוא שולל אפשרויות שונות שהוצגו לו על-ידי הנאשם (למשל שהשריפה במשאית נגרמה כתוצאה מהתלקחות סוללות ליתיום או כי מקור השריפה הוא מהמנוע של המשאית). העד הסביר כי על-פי הממצאים של חקירת השריפה שביצע ועל-פי הסרטון שראה, כרובד משלים, הגיע למסקנה חד משמעית כי מדובר בהצתה. כמו כן, עמד על כך כי דרך התפשטות האש מעידה על שריפה שנגרמה מהצתה ולא על שריפה שנגרמה עקב פיצוץ של חומר כלשהו וכן טען כי מסקנתו זו רק מתחזקת לנוכח הסרטונים השונים שהוצגו לו על-ידי הנאשם במהלך חקירתו הנגדית (פרוטוקול עמוד 240, שורות 9-13). די בזאת, כדי לקבוע כי הוצגו ראיות, הרבה מעבר לנדרש לשלב זה של ההליך, לעניין עצם הצתת המשאית.

לעניין זהות המצית הוצגו צבר של ראיות נסיבתיות, במסגרת פרשת התביעה, העוברות את הרף הראייתי הנדרש לעניין סעיף 158 לחסד"פ.

באשר לסרטונים שהוצגו במהלך פרשת התביעה, גם אם אתעלם, למען הזהירות, מסרטון הבניין הסמוך למקום בו המשאית שהוצתה חנתה, והועבר למשטרה על-ידי העדה שרית חיה גבאי, אשר לגביו טען הנאשם בבקשתו שאינו קביל מכיוון הועבר למשטרה בדרך שיכול וגרמה לזיהומו, הרי שלשלב זה של ההליך ניתן להסתפק בסרטונים האחרים שהוצגו במהלך פרשת התביעה כדי לדחות את טענתו של הנאשם.

במצלמת הגוף של השוטר אלכסנדר רובינסקי שעצר את הנאשם נראה הנאשם כשהוא מתנשף ומזיע, ונראים בבירור גם הבגדים שלבש: כובע מצחייה שחור של אדידס, מכנסיים בהירים באורך הברך, חולצה כחולה כהה ונעליים שחורות.

בסרטון מצלמת האבטחה של מגרש המשחקים של בית הספר הסמוך (חלק מ-ת/23, מתחילת הסרטון ועד לנומרטור 01:32) ניתן לראות אדם המתקרב למשאית, וניתן לזהות פרטי לבוש התואמים במאפייניהם את פרטי הלבוש שלבש הנאשם בעת מעצרו (כובע מצחייה כהה, מכנסיים בהירים באורך הברך, חולצה כהה), אותו אדם ניגש לדלת של תא הנהג, נעמד לפני המשאית, חוזר לכיוון תא הנהג, פותח את דלת הנהג של המשאית ומתעסק בתוך תא הנהג של המשאית. בשלב זה, פורצת אש בתא הנהג של המשאית. אותו אדם סוגר את דלת הנהג ונמלט מהמקום כשהוא מסתכל לאחור.

מובן כי לאור זווית הצילום ומרחק הצילום לא ניתן להבחין בפרטים כמו תחבושת על הצוואר או קעקוע על הרגל ואולם אין בכך כדי ליטול מהראיה את כוחה המסבך את הנאשם בביצוע העבירה.

בנוסף בסרטון שצילמה העדה גב' טלי סבינו, נראה אדם הלבוש בלבוש זהה לזה שלבש הנאשם בעת מעצרו. העדה העידה לגבי אותו אדם כך: "... בהתחלה הוא הלך מהר והלכתי מהר גם כאילו מהבהלה שמשהו יקרה לרכב שהוא יתפוצץ אבל המהירות שלו התחילה יותר מהירה שלי כאילו הוא היה מסתכל אחורה זה כאילו פחות עניין אותו אם הרכב יתפוצץ... הוא היה נראה כאילו לא רגוע..." (פרוטוקול עמוד 268, שורות 14-18). כלומר, בזמן אמת העדה סבינו הבינה כי האדם, שלובש בגדים זהים לאלו שעמם הנאשם נעצר, מתנהג בצורה חשודה ומעניין אותו לברוח מהמקום ו"פחות מעניין אותו", כלשונה, אם המשאית תתפוצץ. כלומר, מעדות זו ניתן ללמוד כי סמוך מאוד להצתת המשאית נמצא אדם שלבש בגדים זהים לאלו עמם נעצר הנאשם, שעדת ראייה אובייקטיבית העידה כי נראה לא רגוע ושכל עניינו היה להימלט מהמקום.

גם העדה שרה חיה גבאי, ששהתה בלובי בניין המגורים ברחוב השניים 23 גבעתיים, הסמוך למקום בו המשאית חנתה בעת אירוע ההצתה, אמרה בעדותה כי מדובר בלובי בו הזכוכיות שקופות ותיארה כי הספיקה לראות דמות של אדם, שמתעסק עם משהו בתוך הקבינה של המשאית, ולאחר מכן בורח ואף מסרה למשטרה את פרטי הלבוש שלו, שהתבררו בהמשך כלא תואמים את פרטי הלבוש של הנאשם בעת מעצרו, ואולם הסבירה זאת בלחץ בו הייתה שרויה בעת אירוע הצתת המשאית. העדה הודתה שבאותו רגע לא זיהתה מיהו האדם שהצית את המשאית ואולם בהמשך, כשנרגעה, "נפל לה האסימון" כי מדובר בנאשם, אותו היא מכירה דרך בתה כיוון שבתה ובתו של הנאשם לומדות יחד באותה כיתה ונתקלה בו 3-4 פעמים לפני האירוע (פרוטוקול עמוד 246 שורה 27 עד עמוד 247 שורה 3; עמוד 247 שורות 10-16; עמוד 249 שורות 24-34; עמוד 251 שורות 6-9; עמוד 255 שורות 2-10; לעניין הראות מתוך לובי הבניין- פרוטוקול עמוד 248 שורות 30-31; עמוד 251 שורות 25-32).

זו אף זו, גם השוטר בועז מזרחי העיד כי הגיע לדירתו של הנאשם עם שני שוטרים כדי לבצע את פינויה. כשיצא לניידת המשטרה שחנתה מחוץ לבניין בו נמצאת הדירה, עת רצה לשייך את הסרטונים שצילם בדירה לדו"ח פעולה שכתב בטבלט המשטרתי, הסתכל לכיוון צפון והבחין באדם שלבוש במכנס קצר, חולצה כחולה, כובע אדידס שחור עם כיתוב לבן מגיע לחזית המשאית, מתחיל לברוח ושתיים-שלוש שניות לאחר מכן המשאית עלתה באש (פרוטוקול עמוד 152 שורות 11-34). גם עדות זו מסבכת את הנאשם שכן העד מסר באופן מדויק את פרטי הלבוש עמם נעצר הנאשם. בנוסף לכך, השוטר אמיר רווח העיד כי ב 8.8.23, קרי יום לפני האירוע, הנאשם הגיע אליו למשרד לשיחה. באותה שיחה הדגיש העד כי הנאשם לא יתנגד פיזית לפינוי אך אמר "שזה לא יעבור בטוב" או "לא יעבור בשקט" (פרוטוקול עמוד 73 שורות 9-14 ושורות 19-23).

אינני סבורה כי בשלב זה של ההליך יש להידרש לגרסאותיו של הנאשם במשטרה, טרם נשמעה עדותו במסגרת פרשת ההגנה. כמו כן, לא נדרשתי לשאלת קבילות הסרטונים שנמסרו למשטרה על-ידי העדה שרית חיה גבאי ואשאיר סוגיה זו לדיון בשלב מאוחר יותר של ההליך.

מכל האמור עולה כי המאשימה הציגה צבר של ראיות נסיבתיות, שעליהן עמדתי לעיל, שעוברות את הרף הראייתי הנדרש כמשמעותו בסעיף 158 לחסד"פ, ואף למעלה מכך. על הנאשם יהא להתמודד עם ראיות אלו במסגרת פרשת ההגנה ולא מצאתי כי יש בטענותיו של הנאשם כדי לשנות ממסקנתי זו.
סוף דבר

בשים לב לאמות המידה שנקבעו בפסיקה לבחינת טענת "אין להשיב לאשמה" והראיות שהביאה המאשימה במסגרת פרשת התביעה אני קובעת כי המאשימה צלחה את הרף הראייתי הנדרש לעניין סעיף 158 לחסד"פ ועל כן על הנאשם להשיב לאשמה.

לאור האמור, נקבע בזאת מועד לשמיעת פרשת ההגנה וזאת ליום 11.2.26 בשעה 11:30 ועד סוף היום. במועד זה תישמע עדותו של הנאשם. כמו כן, במועד האמור יודיע הנאשם כמה עדי הגנה ברצונו לזמן ובהתאם יקבעו מועדים נוספים.

המזכירות תעדכן את היומן בהתאם ותשלח החלטה זו לצדדים.
ניתנה היום, ט' שבט תשפ"ו, 27 ינואר 2026, בלשכתי בהעדר הצדדים.